

vist Arbejdsgiverne kunne indklage Arbejderne for den permanente Voldgiftsret under Paaberaabelse af, at den pludselige Arbejdsnedlæggelse var i Strid med Septemberforliget; men hvis de nu ikke gjorde det? Hvis de foretrak at tage Sagen i deres egen Haand og svare med Lock-out og opsætte til en Gang i Fremtiden at søge den permanente Voldgiftsrets Afgørelse? Er det saa ikke urimeligt, at ikke ogsaa Arbejderne straks skal kunne bringe Spørgsmaalet ind for en Domstol for at faa konstateret, at deres Klager over Farlighed virkelig var berettiget, og at den bebudede Lock-out derfor er ulovlig?

Lad mig tage et tredie Exempel. Arbejderne vil af med en Formand og varsler med behørigt Varsel Strejke; Arbejdsgiveren protesterer under Henviisning til Lock-out-forliget, som sikrer ham Valget af sin Arbejdskraft uden Indblanding af Arbejderne. Arbejderne gør hertil gældende, at Formanden behandler dem paa en saadan Maade, at ingen ærekær Arbejder kan finde sig deri.

Naturligvis har Arbejderne som Regel ingen Ret til at blande sig i Arbejdsgivernes Valg af Formand, men paa den anden Side er der naturligvis ogsaa Grænser for, hvad de skal finde sig i, og Spørgsmaalet om Arbejdsnedlæggelsens Lovlighed maa bero paa, om denne Grænse er overskreden.

Var det da ikke heldigt, om begge Parter *inden* Strejken havde Adgang til at bringe Sagen ind for en Domstol for at faa afgjort dette, om den bebudede Strejke er lovlig eller ikke, eller med andre Ord faa afgjort dette, om Formandens Adfærd virkelig har været saa utilstedelig, som det formentes?

Ved første Øjekast vilde man maaske undre sig over, at den Domstol, som jeg tænker mig, ikke skulde have til Opgave at dømme direkte i Striden og sige, hvem der har Ret, men kun skulde have til Opgave at afgøre det mere afledede Spørgsmaal, om en Arbejdsstandsning paa Grund af det opstaaede Stridspunkt var lovlig eller ikke.

Men det hænger sammen med, at der er en hel Del Omraader, hvor ingen af Parterne paa Forhaand vil underkaste sig Voldgiftskendelse. Der er Omraader, hvor der *skal* være fri Adgang til at slaas. Hvis Domstolen da kommer til den Opfattelse, at man er inde paa det Omraade, hvor Parterne staar frit, saa maa den komme til det Resultat, at den nylig varslede Arbejdsstandsning er lovlig, og Domstolen kan ikke afgøre, hvorledes Sagens Udfald skal blive; thi det skal jo bero paa den stærkeres Ret; derom skal Kampen jo staa.

Hvis Domstolen derimod mener, at Striden bevæger sig paa et Omraade, som beherskes af indgaaede Overenskomster, enten af det, der staar i Overenskomsterne, eller det, der ligger i dem, da vil Dommen komme til at virke som en Realitetsdom, som en virkelig Afgørelse af Stridsspørgsmaalet. Dommen vil enten sige til den, som har bebudet Arbejdsstandsningen: den Fordring, du opstiller, er overenskomststridig, og derfor er den bebudede Arbejdsstandsning ulovlig, eller Dommen vil sige til Modparten: Din Modstand mod den opstillede Fordring er overenskomststridig, og derfor er Arbejdsstandsningen lovlig.

Det er jo i det hele taget ret logisk og ret naturligt, naar man vil undgaa *ulovlige* Arbejdsstandsninger, at man sørger for, forinden Arbejdsstandsningen sættes i Værk, at faa afgjort, om den er ulovlig, og vi ere jo her i Landet saa heldigt stillede, at vi have Tid til at faa en saadan Afgørelse, idet vi jo have det obligatoriske Varsel forinden Arbejdsstandsningen; og denne Tid bør vi benytte.

Naar jeg taler om en Domstol, tænker jeg som tidligere sagt nærmest paa en, der er indrettet som den permanente Voldgiftsret.

Efter vore tidligere Forhandlinger har denne Ret jo allerede faaet den Opgave under visse Omstændigheder til Afværgelse af Konflikt at afgøre, hvorvidt et Tvistepunkt hører til dem, som henhører under Fagets Voldgift som pligtig Voldgift.